

آرش کمان گیر

جنگ، طولانی و خسته کننده شده بود. میدان جنگ، از خون جنگ جویان، سرخ و گلگون بود. نگرانی در چشم ها موج می زد. سپاه توران، به فرماندهی افراسیاب، از رود جیحون گذشته بود. ایرانیان در برابر توراتیان پایداری می کردند اما پیروزی بر آنان بسیار مشکل بود. ایرانیان از پیروزی ناامید و از تنگ شکست، اندوهگین شده بودند. روزگار به سختی می گذشت و چاره ای جز بردباری نبود.

سرانجام، دو سپاه بر آن نمادند که آشتی کنند. توراتیان پیشنهاد کردند که پهلوانی ایرانی تیری به سوی خاور پرتاب کند. هر جا که تیر فرود آید، آن جا مرز ایران و توران باشد..... این خبر را هر دهانی زیر گوشی بازگو می کرد:

آخرین فرمان

آخرین تحقیر

مرز را پرواز تیری می دهد سامان

گر به نزدیکی فرود آید

خانه هامان تنگ

آرزومان کور...

ور پردد دور

تا کجا؟ تا چند؟

آه، کو بازوی پولادین و کوسر پنجه ای ایمان؟

راستی چه پیشنهاد دشواری! مگر یک تیر چه قدر پرتاب می شود؟ کدام تیر انداز این کار

بزرگ را انجام خواهد داد؟

آرش کمان گیر، تیر انداز ماهر ایرانی،

خود را برای پرتاب این

تیر آماده کرد. همه، نگران و

منتظر، پای کوه بلند دماوند

ایستاده بودند. مادران دعا

می کردند؛ پیرمرد ها اشک

می ریختند؛ کودکان، بای تابی،

آرش کمان گیر را که با قامتی رشید و

استوار پای کوه ایستاده بود، نگاه

می کردند.

آرش با قدم های محکم از کوه بالا رفت.

بالای تخته سنگ بزرگی ایستاد؛

بازوان و تن نیرومند خود

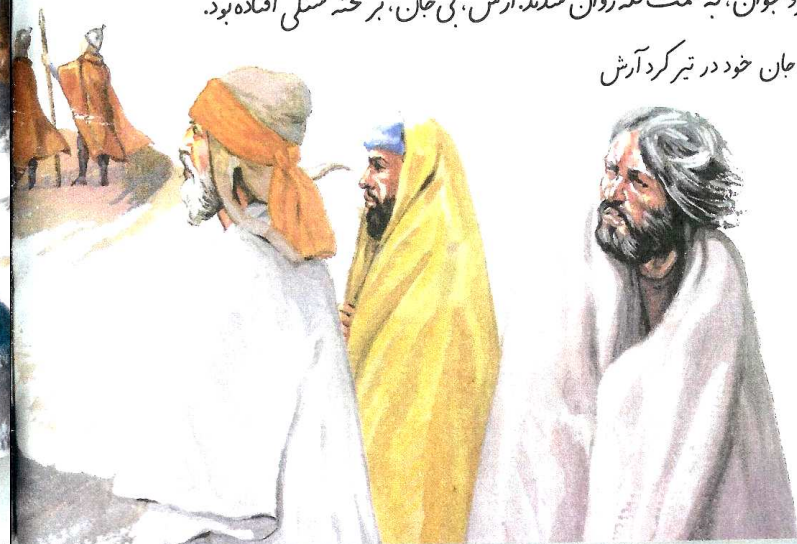
رابه همه نشان دادو گفت: «خوب بینید! در بدن من هیچ نقص و عیبی نیست اما خوب می دانم چون تیر از کمان رها شود، همه ی نیروی من از تن بیرون خواهد رفت. من جان خود را در تیر خواهم گذاشت و برای سر بلندی ایران فدا خواهم کرد»

آرش با آرامش و گام های بلند، از کوه بالا رفت تا به قله رسید در آن جا دست به دعا برداشت و با خدای خود زمزمه کرد: «ای خدای آسمان ها، ای آفریدگار کوه ها و دریاها، ای توانایی که به ما توانایی بخشیده ای. مرا یاری کن تا سر زمین ایران را از دست دشمنان رها کنم» آن گاه، از بالای قله، به دشت های سبز و رود های آبی نگر بست. صدای مردم از همه جا به گوش می رسید.

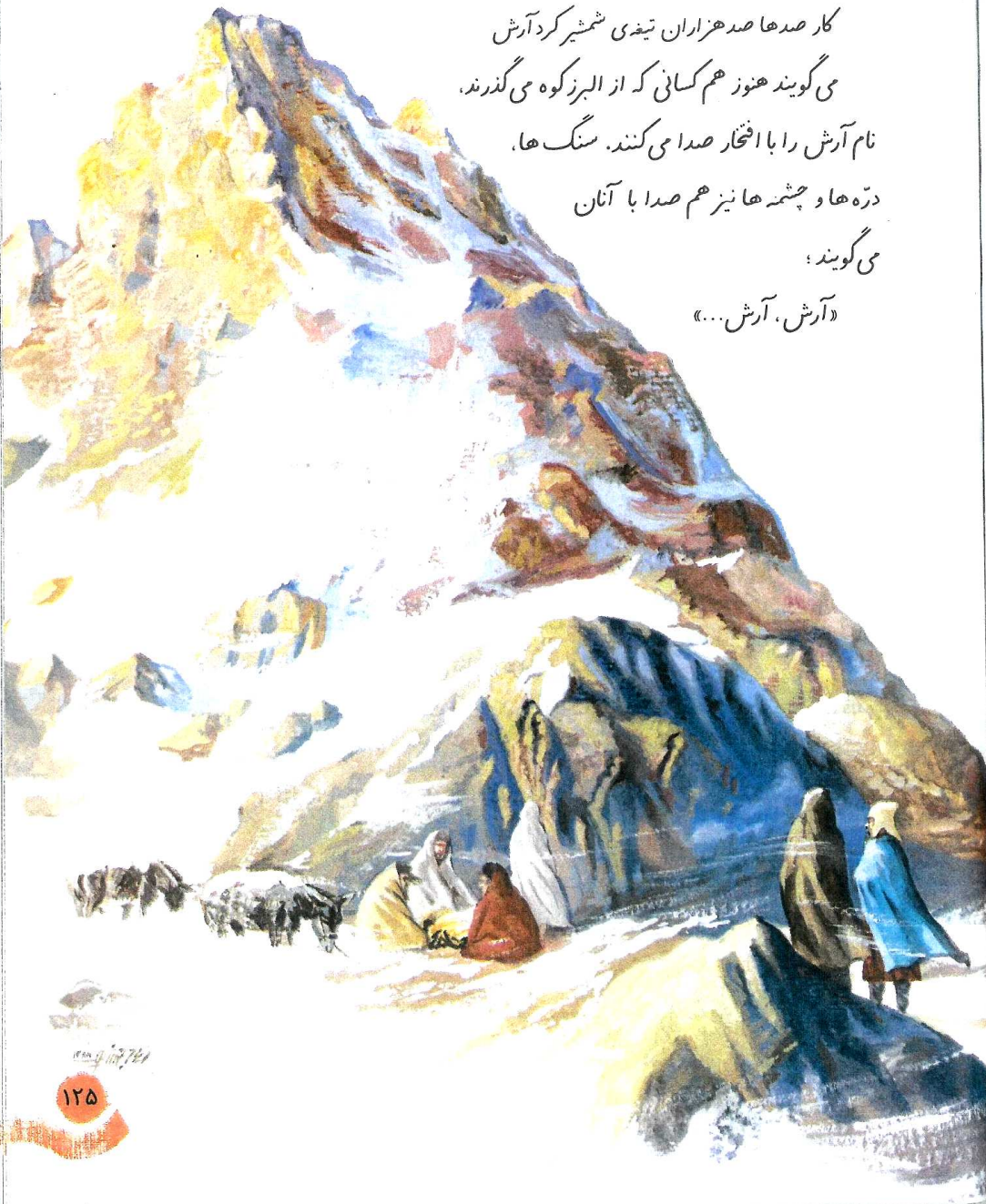
آرش نام خدا را بر زبان آورد و با همه ی توان، کمان را کشید. تیر، هم چون پرنده ای تیزبال، پرواز کرد. از بلند اتا نیم روز در پرواز بود؛ از کوه و درّه و دشت گذشت و در کنار رود جیحون، بر ساقی درخت گردویی که در جهان از آن ستاورتر و بلندتر نبود، نشست و آن جا مرز ایران و توران شد.

مردم، از پیر و جوان، به سمت قله روان شدند. آرش، بی جان، بر تخته سنگی افتاده بود.

آری، آری، جان خود در تیر کرد آرش

کار صدها صدهزاران تیغی شمشیر کرد آرش
می گویند هنوز هم کسانی که از البرز کوه می گذرند،
نام آرش را با افتخار صدا می کنند. سنگ ها،
درّه ها و چشمه ها نیز هم صدا با آنان
می گویند؛
«آرش، آرش...»

ARASH L'ARCHER, LE HÉROS DE LA MYTHOLOGIE IRANIENNE

Les Touraniens qui étaient un peuple nomade ont, avec une grande armée, attaqué l'Iran par surprise. Cependant, la persistance et le courage des Iraniens a surpris les Touraniens. Mais la victoire sur eux a été très difficile. L'armée de Touran avait passé les frontières de l'Iran délimitées par le fleuve Jeyhun, ce qui obligeait les Iraniens à reculer jusqu'aux pentes du mont Damavand. La stigmatisation de l'échec a été triste. Finalement, les deux armées décidèrent de faire la paix.

Les Touraniens voulaient détruire l'esprit du peuple iranien, ils ordonnèrent aux Iraniens de tirer une flèche du sommet de la montagne Damavand en direction de l'Est qui délimitera les nouvelles frontières entre Touran et l'Iran. Cette nouvelle fut propagée dans tout l'Iran et étonna le peuple qui se demandait comment une flèche pouvait aller si loin et quel archer pouvait accomplir cette grande action. C'est à ce moment là que se désigne Arash, un des héros et meilleur archer de l'armée iranienne. Il dit alors qu'il accepte de se porter volontaire, de monter sur le mont Damavand qui est la plus haute montagne d'Iran et de tirer la flèche vers l'Est. Il ajoute aussi qu'il mettra toute sa force et est même prêt à donner sa vie dans le tir de cette flèche et à se sacrifier pour l'Iran et le peuple d'Iran. Arash monte sur le mont Damavand jusqu'au sommet de la plus haute montagne d'Iran et prie son Dieu : « Toi qui es si puissant, aide moi à sauver le territoire iranien des mains de l'ennemi. » C'est alors qu'il dirigea son regard vers le bas et entendait alors, la voix du peuple de partout. Il clama le nom de son Dieu et avec toute sa puissance tira la flèche. Tel un oiseau volant très rapidement, la flèche volait de l'aube jusqu'à midi. Elle traversa alors les montagnes et vallées et tomba sur une branche d'un arbre de noix gigantesque comme il n'y en avait nulle part, près du fleuve Jeyhun. Cette flèche délimita ainsi les frontières entre Touran et l'Iran. Le peuple d'Iran, vieux comme jeune, se dirigèrent vers le sommet de Damavand où il aperçurent le corps évanoui d'Arash sur un rocher.

Oui, Arash a mis toute son âme dans cette flèche, avec cette action, il a fait le travail de centaines et centaines de milliers d'épées. Arash a été le héros national iranien qui a sacrifié sa vie pour préserver l'intégrité territoriale de l'Iran.

Les reproductions jointes ainsi que le texte ci-contre nous ont été transmis par Monsieur David Daemi et sa fille Sarah, iraniens vivant en France.

Les reproductions sont tirées d'une livre scolaire actuel du cycle primaire de l'école iranienne de Paris.

Les dernières lignes de la page 122, les lignes de la page 123 et de la page 124, sont des lignes de poésie, qui n'ont pas été traduites.

Le texte manuscrit, est une traduction partielle des documents, compilée avec des sources internet, par les soins de Monsieur Daemi et traduite par Sarah, sa fille.

Merci à tous les deux pour ce travail..

Nbr : Si selon certaines sources Internet, les statues, représentant Arash auraient été détruites par le régime des Mollahs, (cf Franche Fil n°18), la légende d'Arash fait toujours partie du patrimoine culturel iranien, puisque cette légende est racontée dans les livres scolaires actuels.